

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. S. H.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-PŘZ-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-PŘZ-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) rozhodl žalovaný, že žalobce je nadále zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o*

azylu“).

2. Žalobce v žalobě namítá, že v jeho případě mohlo být účinně uplatněno zvláštní opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V době zajištění nebyl ČR považován za uprchlíka a svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až posléze, avšak dle jeho slov nelze odhlédnout od širšího právního rámce, na jehož základě není možné souhlasit s postupem žalovaného, který přistoupil k uložení prostředku ultima ratio pouze na základě jedné skutečnosti, která u žadatelů o mezinárodní ochrany není ničím ojedinělým. Nelegálnost jeho vstupu a pobytu na území ČR měla být žalovaným při úvahách o uložení vhodného opatření zohledněna, avšak to nemělo být nejpodstatnější okolností, kterou se žalovaný řídil. Správní orgán měl naopak řádně zjistit stav věci včetně skutečností svědčících v jeho prospěch.
3. Co se týče údajné účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu, podle žalobce k takovému závěru žalovaný v rozhodnutí neuvádí žádné faktické informace. Uvádí pouze, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce po svém zadržení policií, zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC. Neuvádí však, na základě jakého rozhodnutí a kdy byl žalobce zajištěn. ze samotné skutečnosti, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, nelze podle žalobce usuzovat, že byla podána s cílem mařit vyhoštění.
4. Žalobce má za to, že v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce podle svého tvrzení se správními orgány spolupracuje po celou dobu řízení. Rovněž spolupracuje s úředními osobami, se kterými přichází do kontaktu v ZZC Bálková a nečiní při zajištění žádné potíže. Také svou totožnost správním orgánům řádně a pravdivě sdělil, žádné údaje nezamlčel. žalobce ani nemá zájem vyhýbat se správnímu řízení, když si je plně vědom toho, že by se na jeho postavení ničeho nezměnilo, pokud by se pokusil vycestovat (jeho zájmem bylo podat žádost o mezinárodní ochranu a je si vědom skutečnosti, že jeho vycestování by pravděpodobně znamenalo předání zpět do Česka, kde již zahájil řízení o mezinárodní ochraně). Proto má žalobce za to, že v jeho případě odpadl důvod zajištění. Pokud žalovaný zakládá své rozhodnutí na tom, že žalobce v ČR pouze nelegálně pobýval, event. se snažil cestovat do Velké Británie, k tomu žalobce namítá, že ani takový prohřešek, jehož společenská nebezpečnost je nadto relativně nízká, neodůvodňuje zajištění.
5. Žalobce má dále za to, že mu zajištění v délce 110 dní neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá z článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech („EÚLP“). Žádosti žalobce o propuštění ze zařízení totiž žalovaný nevyhověl s tím, že nelze zaručit, že by žalobce poskytoval nadále součinnost v rámci správního řízení a uložení zvláštního patření by stačilo k zajištění účelu správního řízení. Žalobce však s takovou argumentací nesouhlasí. Předně žalobce se správními orgány spolupracuje. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí při úvaze, zda je či není možné vyhovět žádosti žalobce o propuštění ze zařízení nezohlednil, že žalobci bylo stanoveno zajištění délka v délce 110 dní, nijak nezohlednil ani to, že žalobce byl nejdříve zajištěn policií za účelem realizace správního vyhoštění ani délku tohoto předchozího zajištění, to vše, aniž by bylo postaveno najisto, zda, resp. kdy takové zajištění skutečně skončí. Žalovaný ani konkrétně nerekapituloval dílčí kroky, které bylo či je třeba učinit během 110 dnů zajištění, a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. Žalobci nejsou známy žádné konkrétní informace ohledně stavu správního řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Délku trvání zajištění žalovaný stanovil ke dni 31. 10. 2025, ta však může být prodloužena. Žalobce je tedy ponechán ve stavu permanentní

nejistoty ohledně délky svého zajištění. Neví, kdy jeho zajištění skončí, což způsobuje zhoršení jeho psychického stavu.

6. Žalobce má rovněž za to, že jeho obavy o bezpečnost, život a zdraví jsou důvodné a žalovaný k nim při rozhodování měl přihlédnout. Žalobce je kurdské národnosti, pochází z Íránu, kde je kurdská menšina vystavena dlouhodobé diskriminaci ze strany arabské většiny a panuje mezi nimi napětí, jak poukazoval již v žádosti v propuštění. Je skutečností, že žalobce byl přestěhován z pokojů bloku C do pokojů bloku A, kde jsou zajištěni převážně cizinci z arabských zemí, v důsledku čehož byl v zajištění několikrát terčem verbálního násilí, obtěžování a výhrůžek. Žalobce se obává, že se tyto výhrůžky naplní a urážlivé chování se vystupňuje ve fyzické násilí, proto se obává o svou bezpečnost, život a zdraví. K tomu podotýká, že se snažil řešit přesun.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že uvedené důvody nelze podřadit důvodům, které by jeho propuštění ze ZZC a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území ČR umožňovaly. Pokud žalobce nesouhlasí se zajištěním jako takovým, měl možnost proti rozhodnutí o zajištění podat žalobu k příslušnému soudu, což však neučinil, čímž sám zapříčinil, že rozhodnutí o zajištění nebylo podrobeno soudnímu přezkumu. Na území ČR pobýval nelegálně, a kdyby mu nebyl zamezen vstup do Německa a nebyl následně zajištěn policií, zřejmě by navázal i nelegálním pobytem na území Německa. Žalobce uvedl, že v okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem chtěl pokračovat dále do Velké Británie, zjevně opět nelegálně, kdy ani tam nemá pobytové oprávnění, a je tedy zřejmé, že rozhodně neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a nevycestoval. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z jeho výpovědi v rámci správního řízení dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů přitom nevyplývá naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z žalobcova jednání je zcela zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR nikdy neučinil.
8. Pokud jde o návrh žalobce, aby na něj bylo aplikováno zvláštní opatření dle § 47 zákon o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku, správní orgán konstatuje, že ani v tomto směru se v jeho situaci nezměnilo naprosto nic, co by vedlo ke změně jeho závěru. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, žalovaný konstatuje, že pobytová střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, k opuštění střediska na dobu kratší jednoho dne žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu, a ten není oprávněn mu v opuštění střediska jakkoli zamezit. S ohledem na předchozí jednání žalobce, kdy nelegálně vstoupil na území EU, navíc bez jakéhokoliv cestovního dokladu, a chtěl pokračovat opět nelegálně přes další země až do Velké Británie, čímž jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR a EU, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotýčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí. Ohledně argumentu žalobce, že

se při zajištění cítí být v nebezpečí ze strany arabsky mluvících cizinců taktéž ubytovaných v ZZC Balková, správní orgán konstatuje, že nedisponuje žádnými informacemi o jeho konkrétních konfliktech s konkrétními osobami arabské národnosti, které v zařízení aktuálně pobývají. V jeho případě jde tedy o obavy naprosto nedůvodné.

9. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli v mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
11. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: *„... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“* Podle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*
12. Podle § 46a odst. 6 zákona o azylu: *„V řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podle soudního řádu správního.“*
13. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu *ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění.*
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 7. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-Z-2025 rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a to po dobu 110 dní, tedy do dne 31. 10. 2025. Proti tomuto rozhodnutí nepodal žalobce správní žalobu.
15. Dne 11. 8. 2025 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že byl nejprve ubytován na jednom z pokojů bloku C a následně byl přesunut do pokoje bloku A, kde jsou zajištění převážně cizinci z arabských zemí. Podle § 141 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při určení ubytovacích prostor provozovatel podle možností zařízení přihlíží k náboženským, etnickým či národnostním zvláštnostem. Mezi osobami kurdské národnosti, se kterou se žalobce plně identifikuje, a osobami z ostatních arabsky mluvících států je značné napětí z

náboženských rozdílů, tak zejména z historického kontextu vztahu Kurdů a dalších arabských národů, kdy příslušníci kurdského národa byli po staletí utlačováni, pronásledováni a byla jim upírána práva na národní sebeurčení. Dle jeho tvrzení jsou konkrétně v rámci Íránu kurdské menšiny dlouhodobě upírána práva na politickou reprezentaci a političtí zástupci kurdské menšiny jsou označováni za separatisty a národní hrozbu. V průběhu zajištění byl žalobce několikrát obětí verbálního násilí a obtěžování ze strany arabsky mluvících cizinců zajištěných v zařízení, kdy šlo o pokřikování a rušení při telefonování, nadávky a křik vykazující znaky agresivity, či urážlivá a vyhrožující gesta. Žalobce se obává, že výhrůžky přerostou v násilí fyzické. Žádal o přesunutí na jiné ubytován, tento požadavek však zůstal, zejména s odkazem na kapacitní důvody, nevyslyšen. Správní orgán by měl při posuzování jeho žádosti přihlédnout k jeho nízkému věku, kdy má za to, že by mohl spadat do kategorie zranitelných osob, je mu čerstvě 19 let a do věku oprávnujícího automaticky zranitelnost nemá daleko. Jeho záměrem není vyhýbat se správnímu řízení, byl sice původně na cestě do Velké Británie, dle něj bylo ale vždy jeho primárním zájmem podat žádost o mezinárodní ochranu. Nyní si je vědom všech povinností a je si vědom toho, že jeho vycestování z ČR by s největší pravděpodobností znamenalo předání zpět do Česka, kde již zahájil řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvádí, že je připraven plně spolupracovat se správními orgány.

16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že uvedené důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Pokud žalobce nesouhlasí se zajištěním jako takovým, žadatel měl možnost proti vydanému rozhodnutí o zajištění podat žalobu k příslušnému soudu, což však žalobce neučinil. Na území ČR pobýval nelegálně, a kdyby mu nebyl zamezen vstup do Německa a nebyl následně zajištěn policií, zřejmě by navázal i nelegálním pobytem na území Německa. Uvádí, že v okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem chtěl pokračovat dále do Velké Británie opět nelegálně, je tedy zřejmé, že před tímto neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a nevycestoval například právě do Velké Británie. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území učinit již dříve. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti.

17. Pokud jde o návrh žadatele, aby na něj bylo aplikováno zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku, správní orgán konstatuje, že ani v tomto směru se v situaci žadatele nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru z rozhodnutí o jeho zajištění. Pokud jde konkrétně o možnost zdržování se v pobytovém středisku, jak navrhuje žadatel, správní orgán konstatuje, že pobytová střediska jsou v současné době koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu, a ten není oprávněn mu v opuštění střediska jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb jmenovaného, a ani v tomto směru není dotyčný jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, kdy by si kdekoliv své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy nelegálně vstoupil na území členských států Evropské unie, navíc bez jakéhokoli cestovního dokladu, a chtěl pokračovat opět nelegálně přes další země až do Velké Británie, čím jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR a EU, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.
18. Ohledně argumentu žalobce, že se při zajištění cítí být v nebezpečí ze strany arabsky mluvících cizinců taktéž ubytovaných v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, správní orgán předně konstatuje, že rovněž v pobytových (i přijímacích a integračních) střediscích Správy uprchlických zařízení jsou žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany ubytováni s osobami jiných státních příslušností, včetně osob arabské národnosti, velmi často právě s ohledem na svou územní blízkost, a tento argument žadatele je tak zjevně bezpředmětný. Správní orgán rovněž nedisponuje žádnými informacemi o konkrétních konfliktech žadatele s konkrétními osobami arabské národnosti, které v zařízení aktuálně pobývají a jejichž by se stal subjektem, v jeho případě jde tedy o obavy naprosto nedůvodné a spíše jeho vlastní subjektivní předpojatost vůči osobám arabské národnosti. Pokud jde o obecné argumenty žadatele o dlouhodobých historických sporech mezi arabskou a kurdskou menšinou, kterými se domáhá opuštění zařízení pro zajištění cizinců, správní orgán konstatuje, že podobné diskriminační a segregační názory žadatele rozhodně nemá v úmyslu podporovat oddělováním jednotlivých skupin žadatelů o mezinárodní ochranu ve svých zařízeních dle jejich národnosti, aniž by k tomu byly jakkoliv objektivní důvody. Žadatel se domáhá v ČR mezinárodní ochrany mimo jiné z důvodu údajné diskriminace jeho národnosti ze strany osob arabské národnosti, ale sám požaduje na území České republiky toto oddělení a de facto diskriminaci osob arabské národnosti, se kterými odmítá sdílet jedno ubytování. Dotyčný rovněž může v případě konkrétních obav a problémů požádat Správu uprchlických zařízení o ubytování v jiné části zařízení pro zajištění cizinců, s osobami jiných národností, pokud pro to uvede a prokáže konkrétní důvody. Ani taková žádost však nebyla dle informací správního orgánu Správě uprchlických zařízení ze strany jmenovaného doručena.
19. Podle žalovaného ani v současné době nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že žalobce je zranitelnou osobou, jejíž zajištění v ZZC je bez dalšího dle § 46a odst. 3 zákona o azylu vyloučeno. Zákon o azylu, konkrétně ustanovení 8 2 odst. 1 písm. i)

zákona o azylu, jasně stanovuje, kdo je zranitelnou osobou, tedy nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Názor žalobce, že může spadat do kategorie zranitelných osob vzhledem ke svému věku 19 let, je irelevantní, neboť se právě na základě jeho věku jedná o zletilou osobu. K tvrzení jmenovaného, že o jeho zranitelnosti svědčí i to, že si prošel traumatickými zkušenostmi v Íránu, správní orgán uvádí, že žadatel tyto zkušenosti v žádosti nijak konkrétně nespecifikoval, ani se o žádných takových událostech, díky kterým by mohl být považován za zranitelnou osobu, nezmínil v poskytnutí údajů, které s ním bylo v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany provedeno. Z těchto důvodů nenásvědčuje nic tomu, že by se mohl řadit mezi zranitelné osoby.

20. Soud uvádí, že v projednávané věci žalobce nepodal žalobu proti rozhodnutí o zajištění, avšak žalobní námitky směřují právě proti samotné skutečnosti, že žalobce byl zajištěn. Soud napadené rozhodnutí o nepropuštění žalobce proto přezkoumával v mezích žalobních námitek v tom směru, zda důvody pro ponechání žalobce v zajištění nadále trvají.
21. Soud se v tomto ohledu ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobce existovaly a nadále existují důvody pro jeho zajištění dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť od doby zajištění žalobce nedošlo k žádné změně skutkových okolností, jež vedly k zajištění žalobce, a žalobce neuvádí ani v žalobě žádné nové skutečnosti, jež by odůvodňovaly možnou změnu rozhodnutí o zajištění.
22. Dle názoru soudu žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač se prokazatelně pohyboval po území EU delší dobu; žádost podal až po zadržení Policií ČR). Soud proto neshledal důvodnou námitku, že žalovaný zajistil žalobce pouze na základě jediné okolnosti, tj. žalobcova nelegálního pobytu.
23. Soud rovněž neuznal námitku žalobce, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nebylo možné posuzovat jako účelovou. Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu

až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“.

24. Soud dodává, že z výše cit. odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jsou dostatečně rozvedeny důvody, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, a kdyby mu nebyl zamezen vstup do Německa a nebyl následně zajištěn policií, zřejmě by navázal i nelegálním pobytem na území Německa. V okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem chtěl pokračovat dále do Velké Británie opět nelegálně, je tedy zřejmé, že před tímto neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a nevystoupal například právě do Velké Británie. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu.
25. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval dle názoru soudu jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.
26. K žalobní námitce, že podle žalobce byly splněny podmínky pro uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu spočívajícího ve zdržování se v azylovém zařízení, neboť si je nyní již vědom, že v případě opětovného zadržení by byl vrácen do ČR, kde požádal o mezinárodní ochranu, a proto podle něho neexistuje riziko opětovného nelegálního vycestování do Německa či Velké Británie, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Pouhé tvrzení žalobce, že se bude zdržovat v azylovém středisku, nepostačuje a nenaplnuje podmínky pro uložení zvláštního opatření zdržovat se na určené adrese dle § 47 zákona o azylu, neboť neskytá přiměřenou jistotu, že žalobce tak učiní, bude spolupracovat se správními orgány, a to případně i pokud dojde k realizaci vyhoštění.
27. Soud neshledal důvodným ani žalobní tvrzení, podle něhož nelze žalobce zajistit bez znalosti konkrétního důvodu podání žádosti o MO, neboť nelze tvrdit, že žádost byla podána účelově. Soud připomíná, že žalobce v okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu tuto nijak neodůvodnil, a současně byly splněny další, výše vyjmenované podmínky pro zajištění žalobce dle ust. zákona o azylu (zajištění podle zákona o pobytu cizinců předcházelo podání žádosti, a ta byla podána až po delší dobu trvajícím nelegálním pobytem). Splnění těchto zákonných podmínek vedlo dle názoru soudu oprávněně žalovaného k domněnce, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
28. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli

motivován ve středisku zůstat jako v případě, kdyby si své náklady hradil ze svých zdrojů. Nelze tedy ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností. Se závěrem žalovaného, že nelze uplatnit zvláštní opatření v případě žalobce, se soud tedy plně ztotožňuje.

29. K žalobní námitce, podle níž v napadeném rozhodnutí se neuvádí rozhodnutí, na základě kterého byl žalobce zajištěn, soud uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 2 je v odůvodnění uvedeno, že „dne 17. 7. 2025 správní orgán vydal rozhodnutí čj. OAM - 786/BA- BA01- BA03-Z-2025 o zajištění žalobce“. Je tedy zřejmé, že prvotní rozhodnutí o zajištění žalobce bylo v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně specifikováno.
30. Dle názoru soudu takto žalovaný správně dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, absence hlášeného místa pobytu, pokus o nelegální cestování a opakované překročení hranic s cílem až ve Velké Británii) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetřhat kontakt se správními orgány, skrývat se a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž, jak již bylo uvedeno výše, v souvislosti s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o nepropuštění žalobce nebyly správním orgánem zjištěny a ani žalobcem tvrzeny žádné nové skutečnosti, které by mohly změnit důvody prvotního rozhodnutí o zajištění žalobce.
31. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce ze dne 17. 7. 2025 jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností. V žalobou napadeném rozhodnutí o nepropuštění žalobce ze ZZC pak žalovaný konstatoval, že nenastaly žádné nové skutečnosti, a proto důvody pro zajištění žalobce trvají. Takové odůvodnění soud považuje v dané věci za dostačující a přiměřené.
32. Žalobce v žalobě nově namítá nepřiměřenost rozhodnutí o zajištění na dobu 110 dnů. V žádosti o propuštění, která vedla k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tato námitka vznesena nebyla, proto žalovaný nepochybil, když se tímto tvrzením v rozhodnutí o nepropuštění žalobce ze ZZC nezabýval. Správní orgán se však v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC, dle názoru soudu přezkoumatelným a dostatečně podrobným způsobem v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 17. 7. 2025. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany

žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný dle názoru soudu srozumitelně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, a to následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.

33. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění.
34. Žalobce mimo výše uvedené vytýkal žalovanému způsob, jakým zjišťoval skutkový stav věci. Ten považoval žalobce za nedostatečně zjištěný. Soud považuje shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení dne před policejním, z rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, z údajů uvedených žalobcem v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, z lustrací v cizineckých systémech, konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.
35. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se obává v zařízení o zajištění cizinců o svou bezpečnost z důvodu bydlení v oddělení s arabsky mluvícími cizinci, k tomuto žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že námitka v daném řízení je irelevantní, neboť nesouvisí s důvody, pro které byl žalobce zajištěn. Je na žalobci, aby své konkrétní problémy s nevyhovujícím ubytováním řešil cestou žádosti v pobytovém zařízení.
36. Zranitelnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu žalobce není ani z důvodu věku, neboť je již zletilý, ani z důvodu psychické újmy v zemi původu, neboť tuto nijak nespécifikoval, a to ani v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu.

37. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný rozhodl o tom, že žalobce je nadále zajištěn, za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
38. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. září 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

